

РЕШЕНИЕ

№ 717

гр. София, 06.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 25.02.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **9524** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. във връзка с чл. 144, ал. 1 във връзка с чл. 107 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на И. В. Ж., ЕГН [ЕГН], срещу акт за установяване на задължения по декларация (АУЗД) № ДСЦ18-ГР94-815/6/18.05.2018 г., издаден от В. Я., на длъжност старши инспектор в отдел „Общински приходи Т. и С.“ към дирекция „Общински приходи“, при Столична община, потвърден с решение № СФДЦ-РД28-127 от 27.06.2018 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община.

Становища на страните:

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на административния акт, като издаден в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните и административнопроизводствените правила. Жалбоподателката излага доводи в подкрепа на становището си, че жилищната сграда е тип конструкция М1, като твърди, че строежът на сградата е извършен през 1935 г., при липсващи технологии на строителство, които да отговарят на дефиницията за конструкция М3. Твърди се че, при подаване на декларация по чл. 14 от ЗМДТ представителят на жалбоподателката бил заставен от приемащия служител в отдел „Общински приходи“ към район „С.“ Столична община да промени посоченият в предходна декларация тип на конструкция на имота от М1 на М3. Посочва, че район „С.“ известил за вида на конструкцията на съществуващата жилищна сграда, с издаване на удостоверение,

съгласно което процесната жилищна сграда попада в квалификацията на М3, съгласно таблица № 1 към чл. 5 от ПЗР на Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ). В пункт 5, стр. 3 от жалбата, изрично се заявява, че не се спори „за определяне на данъците за 2018 г. и занаяд върху конструкция М3.“, а „срещу определените на тази база задължения за минало време, предвид разпоредбата на чл. 19, ал. 3 от ЗМДТ, както и факта на добросъвестен данъкоплатец“. Твърди се неправилно определени задълженията за данък недвижими имоти, такса битови отпадъци и лихви към тях за минал петгодишен период, тъй като са формирани от разликата между оценката на вид конструкция М3 в сравнение с М1, а не от неплатени задължения за минал период въз основа на декларираното в декларация № [ЕГН]/22.01.2018 г., ново обстоятелство относно вида на конструкция на сградата, както и с естеството на оспорения акт, който установявал задължения не за минали периоди. Прави се оплакване от приложението на чл. 11, ал. 2, т. 2 към Приложение № 2 на ЗМДТ, който бил неправилно използван, вместо чл. 11, ал. 2, т. 1 към Приложение № 2 на ЗМДТ, при определянето на данъчното задължение, тъй като таванското помещение към имота съставлява прилежаща част към жилището, а не самостоятелен жилищен обект. Освен посоченото се оспорва и площта, с която е възприето таванското помещение в оспореният АУЗД. Относно нарушенията на административнопроизводствените правила в жалбата се изтъква, че са допуснати нарушения по отношение на фактическите и правните основания, въз основа на които е съставен оспореният АУЗД, поради липсата на мотиви – по аргумент от чл. 155, ал. 6 ДОПК. Сочи се, че в производството не е разгледана данъчна декларация по чл. 14 от ЗМДТ, с вх. № [ЕГН]/15.03.2018 г., съобразно която са определени и съответно на това заплатени данъчните задължения относно имота през 2018 г. Правят се оплаквания, че издаденият акт за установяване на задължение по декларация не е съобразен с мотивите и указанията на решаващия орган, както и с чл. 103 ДОПК. Оспорва се отразяването на фактическите обстоятелства във връзка с предназначението и използването на таванските помещения, както и на позоваването на отделни текстове от решение № 1717 от 01.08.2013 г. по гр.д. № 2345/2012 г. по описа Софийски апелативен съд, без да се отчита диспозитивът му. Твърди се, като следващо нарушение, че жалбоподателката не била уведомена за започването и хода на административното производство. Същата била уведомена за наличието на такова производство едва след обжалването на акта за установяване на задължение по декларация. С оглед изложеното жалбоподателката моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорения АУЗД, като неправилен и незаконосъобразен.

Пред съда жалбата е поддържана чрез адв. В., която депозира писмени бележки и молба за присъждане на разноски по списък.

Ответникът директорът на дирекция „Общински приходи“ при Столична община, редовно призован, чрез юрк. Й. оспорва жалбата. По същество моли да бъде отхвърлена. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, прие за установено следното от фактическа страна:

На 22.01.2018 г. И. В. Ж., в качеството ѝ на собственик на S идеална част от имот с партиден № 7224Н20658, е подала Декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти, поради настъпване на промяна в декларирано обстоятелство.

В таблица 3 от декларацията е отбелязана конструкция на обекта М 3 по отношение на недвижими имоти, находящи се в [населено място], район „С.“, [улица], представляващи обекти от жилищна сграда: апартамент № 12 с идентификатор № 68134.100.120.1.14; таванско помещение, както и 26.30/362 и.д. части от дворно място, цялото с площ от 414 кв.м.

Като приложения към декларацията са представени копия от нотариален акт № 38 от 11.06.1993 г. по описа на нотариус Н. Г. при СРС; нотариален акт № 79 от 14.02.1997 г. по описа на нотариус В. Г. при СРС; решения №171 от 01.08.2013 г. и № 2188 от 25.11.2013 г. на Софийски апелативен съд по гр.д. 2345 по описа за 2012 г.; пълномощно и удостоверение.

С представеното съдебно решение № 1717 от 01.08.2013 г., по описа на Софийски апелативен съд, ГО, четвърти състав по гр.д. № 2345/2012 г. е потвърдено решение № 6670 от 9.12.2011 г. постановено по гр. д. № 10266/2009 г. по описа на Софийски градски съд, I ГО, 4 състав в обжалваните части, с които по исковете на И. В. П. и Л. В. П. срещу Г. П. Г. и Н. В. Г. на основание чл. 124, ал. 1 ГПК е признато за установено, че И. В. П. и Л. В. П. са носители на правото на собственост върху таванско помещение с площ от около 40 кв. м., находящо се в жилищна сграда в [населено място], [улица], построена в УПИ II-6 в кв. 484, м. Центъра.

С оспорения в настоящото производство Акт за установяване на задължение по декларация № ДСЦ18-ГР94-815/6/ от 18.05.2018 г., издаден от В. К. Я. на длъжност „старши инспектор“ в отдел „Общински приходи Т. и С.“ към дирекция „Общински приходи“ към Столична община, е установен размер на задълженията за данък недвижими имоти (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО) на И. В. Ж. за данъчни периоди 01.01.2013г. – 31.12.2017г., различен от декларирания, като след приспадане на внесени суми до издаване на акта по годишни съобщения установения размер за довносяне е общо 364,46 лв.: ДНИ в размер на 142,58 лв. и лихви за забава в размер на 40,24 лв. и ТБО - 143,67 лв. и лихви за забава в размер на 37,97 лв., или общо

В акта е посочено, че таванското помещение с площ 40 кв. м. следва да се разглежда като жилищен обект, тъй като с решение № 1717 от 01.08.2013 г. на Софийски апелативен съд е установено, че част от таванските помещения са преустроени в тавански апартаменти.

И. В. Ж. е оспорила АУЗД № ДСЦ18-ГР94-815/ 18.05.2018 г. по административен ред. С решение № СФД18-РД28-127/27.06.2018 г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община АУЗД № ДСЦ18-ГР94-815/ 18.05.2018 г. е потвърден изцяло.

Правни изводи на съда:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 4, ал. 1 ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като съгласно ал. 3 в производствата по ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите. Между страните не се спори, а и от приложенияте по делото трудов договор и допълнителни споразумения към него (л. 100 – 107) се установява, че В. К. Я. е заемала длъжност старши инспектор в отдел „Общински приходи Т. и С.“ към дирекция „Общински приходи“ при Столична

община. Спазена е писмената форма на акта, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му.

Съдът не констатира нарушения в процедурата по издаване на акта, водещи до неговата нищожност. Неизчерпването на реда по чл.103 от ДОПК не е такъв съществен порок, обуславящ нищожност на АУЗД по чл.107, ал.3 от ДОПК, като в случая органът твърди за издаване на акта като основание несъответствие на данните по декларацията на лицето и приложено съдебно решение.

Извън горното отсъствие на пороци, съдът констатира съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон, изразяващи се в следното:

Съгласно чл.11, ал.1 от ЗМДТ данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. В случая не е спорно, че И. В. Ж. е собственик на S част от процесния недвижим имот и като такава е данъчно задължени лице за ДНИ и ТБО по смисъла на чл.11, ал.1 ЗМДТ.

С данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната поземлени имоти, сгради и самостоятелни обекти в сгради в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон (чл.10, ал.1 от ЗМДТ). Данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година (чл. 19, ал. 1 ЗМДТ).

Съгласно чл. 62 ЗМДТ таксата за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места. Разпоредбата на чл.27, ал.1 от НОАМТЦУПСО предвижда, че таксата за битови отпадъци за имоти на граждани и жилищни имоти на предприятия се определя пропорционално в промили на база данъчната оценка на имотите, като разпределянето на размера на промила по видове услуги е както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Предвид горното от значение е спорният по делото въпрос кой е обекта на облагане и как е определена данъчната основа за облагането.

С АУЗД № ДСЦ18-ГР94-815/6/ 18.05.2018 г. ДНИ и ТБО за периода от 01.01.2013г. – 31.12.2017г. са определени, като за данъчна основа е взета данъчната оценка на имота, като таванското помещение с площ 40 кв. м. е възприето като жилищен обект, т. е. като отделен недвижим имот, а не като прилежащо към апартамента таванско помещение, въпреки че е отразено по съществуващата партида за вече декларирания имот, а именно № 7224Н20658.

Действително, с подадената от И. В. Ж. декларация по чл.14 от ЗМДТ, обектите са декларираны като два отделни - апартамент с РЗП на обекта от 91,85 кв.м. и таванско помещение с РЗП на обсл. части от 40 кв.м. Като приложение към декларацията е представено решение № 1717 от 01.08.2013 г. по описа на Софийски апелативен съд, ГО, четвърти състав по гр.д. № 2345/2012 г., в което тези две помещения са разгледани като част от един недвижим имот, състоящ се от апартамент, таванско помещение и земя. В мотивите на посоченото решение е извършена преценка и принадлежност на помещенията в подпокривното пространство, чието

предназначение е да служат като складови помещения към жилищните обекти в сградата. Противно на извършената мотивация в АУЗД № ДСЦ18-ГР94-815/6/18.05.2018 г., с установеното в решение № 1717 от 01.08.2013 г. постановено по гр.д. № 2345/2012, съдът е аргументирал, че „... таванското помещение - „апартамент“, не представлява самостоятелен обект на правото на собственост, а принадлежи към жилището им в сградата. Това е така, тъй като обособеното таванско помещение, за което липсва и одобрен проект, не отговаря на изискванията за жилище по чл. 40, ал. 1 ЗУТ и чл. 108 и сл. от Наредба № 7 от 22.12.2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони“. Ответникът е възприел точно в обратния смисъл цитираното решение. Отчитайки ползването на таванското помещение като жилище го е квалифицирал като отделен недвижим имот. Освен съдебното решение и посочването в декларацията, органът по приходите не се позовава на други доказателства, а и не е изискал каквито и да било допълнителни данни относно това дали въпросното помещение има самостоятелно функционално предназначение и идентификатор по ЗКИР, за да се квалифицират като самостоятелен облагаем обект по смисъла на чл. 10 от ЗМДТ. Изводът, че таванското помещение е отделен недвижим обект, е необоснован. В нарушение на чл. 35 от АПК, административният орган не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, не е изпълнил задължението си по чл. 36, ал. 1 от АПК да събере служебно всички доказателства, относими към конкретния случай, вследствие на което е нарушил основен принцип, залегнал в чл. 9, ал. 2 от АПК, да събира всички необходими доказателства, независимо дали има искане от страните за това.

Необходимостта от изследването на коментираните факти и обстоятелства, се налага от обстоятелството, че правилната квалификация на двата обекта и дали се касае за два самостоятелни обекта на облагане, е от съществено значение за определяне на данъчната основа, а оттам и на задълженията за ДНИ и ТБО.

Определянето на таванското помещение като принадлежаща част към апартамента (съгласно съдебното решение) или като отделен недвижим имота (така ответника), е от съществено значение за определяне на данъчната основа, а оттам и на задълженията за ДНИ и ТБО.

Съгласно чл. 19, ал. 1 от ЗМДТ установява, че данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ, а недвижими имоти по смисъла на чл. 10, ал. 1 са сгради и поземлени имоти, разположени на територията на страната в строителните граници на населените места и селищните образувания, съответно поземлените имоти извън тях, които имат предназначението по чл. 8, ал. 1 от ЗУТ.

Изхождайки от данните по делото, в това число приложеното решение, са от значение понятието за недвижим имот и понеже се касае за такъв в сграда, понятието самостоятелен обект в сграда. Съгласно § 1, т. 1 от ЗКИР това е обособена част от сграда, която е обект на собственост и има самостоятелно функционално предназначение, а съгласно § 5, т. 39 от ДР на ЗУТ, обект е самостоятелен строеж или реална част от строеж с определено наименование, преназначение, самостоятелно функционално предназначение и идентификатор по ЗКИР. Според така цитираните законови разпоредби и при липсата на съответни строителни книжа, таванското помещения не би следвало да се квалифицира като самостоятелен облагаем обект по смисъла на чл. 10 от ЗМДТ – доколкото няма самостоятелно функционално предназначение, няма и отделен идентификатор, а следват основната вещ - в случая

жилището. Именно в такъв смисъл са и мотивите на решението по установителния иск, цитирано по-горе. За да се приеме, че таванското помещение е самостоятелен обект на право на собственост, то трябва да отговаря на определени условия - да има самостоятелно функционално предназначение по смисъла на т. 39 от § 5 на ДР на ЗУТ и отделен идентификатор, в случая, както вече се посочи, нито имат самостоятелно функционално предназначение, нито имат отделен идентификатор. Остава фактическото му използване за жилище, но при липса на съответните документи за самостоятелен обект, това използване няма правно значение и самото предназначение по фактическо ползване не води до обособяване на отделен обект.

Неправилният извод на органа в оспорения акт за отделни недвижими имоти означава, че неправилно е формирана данъчна основа за облагане, която е следвало да бъде една данъчна оценка за всяка от отделните години на недвижимия имот на жалбоподателката, а именно: жилище - апартамент ведно с едно таванско помещение, въз основа на която е следвало да се определят и задълженията за ДНИ и ТБО.

Основателно е оплакването, че АО не е събрал доказателства относно конструкция М3 по последната декларация (за която се твърди, че е против волята на лицето) вместо преди това прилаганата М1. Този въпрос изисква специални знания и ответникът е следвало да потърси съответната информация от специалист или да изиска данни от компетентните органи, което не е сторил.

При неизяснена обстановка АО е приложил неправилно закона.

Изложените по-горе съображения, обосновават крайния извод за незаконосъобразност на оспорения АУЗД. Следва да бъде отменен, доколкото с него необосновано и при неизяснена фактическа обстановка, се доначисляват задължения, различни от съобщените на жалбоподателката и внесени от нея. Тъй като естеството на спора не позволява решаването му по същество от съда и е приложима разпоредбата на чл.160, ал.3 от ДОПК, съдът не се произнася по това какъв следва да е размера на задълженията, които се определят или въз основа на декларация или, ако органът смята друго, с РА. Доколкото в случая актът е издаден служебно, а не по инициатива на жалбоподателя, при отмяната му съдът не следва да връща преписката за ново произнасяне с такъв акт на ответника.

На основание чл. 81 ГПК във вр. с § 2 ДР на ДОПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. На основание чл. 161, ал. 1, изр. 1 ДОПК, предвид изхода на спора, на жалбоподателката се дължат разноски. Представен е списък по чл. 80 ГПК, подкрепен от доказателствата по делото, удостоверяващи общ размер на разноските 510 лева, в т.ч. 10 лева – държавна такса и 500 лева – адвокатско възнаграждение, съгласно разписка за получена сума и квитанция на л.268 по делото.

Предвид изхода на делото и по аргумент от противното на чл. 161, ал. 1, изр. 2 ДОПК искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

Воден от горните съображения, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на И. В. Ж., ЕГН [ЕГН] Акт за установяване на задължения по декларация № ДСЦ18-ГР94-815/6/18.05.2018 г., издаден от В. Я., на длъжност старши инспектор в отдел „Общински приходи Т. и С.“ към дирекция „Общински приходи“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД18-РД28-127/27.06.2018г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при Столична община.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на И. В. Ж., ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 510 (петстотин и десет) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: